

странитѣ му. Въ тия нѣжни женски рѣще той изплаква мъжката си, като наскърбено нещастно дете... Всичката мъжа, натрупана отъ толкова месеци въ сърдцето му.

Следъ това се дръпва, грабва дрехата си и избѣгва. Долу, въ предверието, тѣлохранителитѣ го чакатъ.

— Йоаница! — извиква следъ него жената.

Но князътъ не се обръща.

Следъ четири дни идва отново. Но не самъ. Съ Теофилъ.

Смутена и щастлива, Ефросина не пита нищо, не иска нищо. Тя е довольна да чува гласа му, да вижда оня синьо-зеленъ дълбокъ взоръ. И носи собственоръчно блюда и чаши, постила трапезата, приготвя ястията. Така е радостна само да служи, да се смирява. Но жестоката бръчка отъ челото на младежа не се изтрива. Тя знае много добре коя е мъжката на княза. Да можеше съ билки и заклинания да изличи отъ душата му спомена за трижпроклетата му родина... Все по Хемуса, все по Мизия бѣ ума на момчето. Какво не би дала, за да го утеши. Полека-лека въ ума ѝ почва да зрѣе чудна, страшна мисль.

За последенъ пътъ тя се опита да обърне сърдцето му една вечеръ, когато Иваница бѣ отишелъ безъ Теофилъ и безъ Адрианъ.

Князътъ мислѣше, че се е изцѣрилъ. Но не подозираше, че ако престане да ходи у хетерата, мъжката по нея ще го стисне двойно по-жестоко. Той твърде късно разбра, че образътъ на хетерата бѣ, все пакъ, много по-малко опасенъ отъ живия ѝ ликъ. Споменътъ измѣчваше духа му, а блѣсъка на очитѣ ѝ, нѣжността на гласа ѝ отравяше кръвта му. Юношата, който до тогава бѣ живѣлъ само съ незлобивитѣ радости на лова, за пръвъ пътъ се ломѣше предъ могъщата повеля на младостта. Всѣки день се заричаше да не стѣпва въ двореца край Мраморно море и всѣка вечеръ щомъ слънцето залѣзваше, незабелязано стѣпкитѣ му се отправяха къмъ дома на хетерата. До кога щѣше да трае тази опасна дързостъ, какъ щѣше да свърши? Не смѣеше да помисли.